

LA MODA TIRANA

— Vol que li porti?
→ Si de cas l'ombrel·la, que és el que pesa més.

A tots els patufistes:

que comprin llibres o be encarreguin
enquadernacions i treballs d'impremta
en aquesta Editorial, seran obse-
quiats amb

L'AUCA D'EN
LLUQUET PRIM

que en Junceda ha acabat de dibuixar.

Editorial Poliglota Petribof. 8.
Barcelona

!!! AVIS IMPORTANTISSIM !!!

DEL

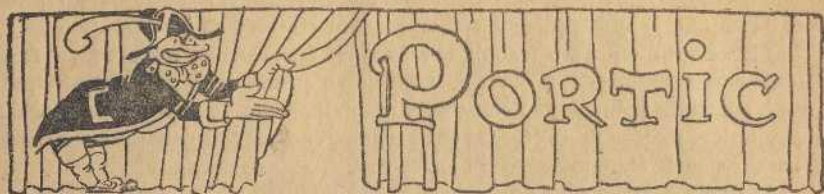
SABÓ CHMBO

1.er Han quedat contestades totes les cartes i per lo tant es prega que tot concursant que no hagi rebut els números fassi la mercé de demanar-los indicant l'adreça clara i llegible que se li contestará tot..

2.ª Tenim setze contesiacions retornades per manca de bona adreça, quins noms són els següens: Salvador Rubau.—Jaume Madivell.—Nicolas Berni.—Ernesto Margarit.—Francisco planas.—Leopol Solá.—Catarina Bernad.—Margari-ta Amargós.—Batista Barceló.—Carlota Dauden.—Montserrat Soler.—Bonaven-tura Simó.—Ramona Puig.—J. Lloveres.—José Alabar.—Mercé Manadé

3.ª La setmana propera ja tot enllestit lo referent al concurs donarem amplis detalls de la funció, podent avançar que será una obra del eminent escritor Josep Me Folch i Torres

EL SABÓ CHIMBO HA D'ESSER EL VOSTRE SABÓ

Superstició o fenòmen científic?

DE temps molt antic, i malgrat el gran progrés de l'astronomia que s'ha vingut creient en l'influència dels astres en la sort de les persones i àdhuc en els destins dels pobles. Aquesta creença, fins ben entrada l'edat medieval, va estar ben generalitzada no sols entre els baixos estaments socials, sinó entre la gent culta i lletrada, en termes de que arribà a donar peu a la constitució d'una ciència tal com l'astrologia.

Modernament la ciència astrològica ha estat considerada com absolutament falsa i supersticiosa, per més que entre la gent indocta encara resten vestigis de l'antiga superstició, tals com l'atribuir la sort o la dissort que hom pugui tenir en els afers de la vida, o la seva *bona o mala planeta*; la previsió que molts observen de fer o deixar de fer certes coses en aquest o aquell canviament de lluna, etc., etc.

Les expressions *bona o mala astrugança*, *benastruc* o *malastruc*, *desastre*, *desastrós*, i *desastrat*, persisteixen encara en el nostre lèxic com reminiscències de les antigues supersticions astrològiques.

Ben generalitzada encara està la convicció entre el vulgus, de que l'aparició d'estels amb cua, les pluges d'estrelles, els eclipses, i altres fenòmens astronòmics són nuncis de guerres, de fams i de pestilències.

L'esclat de la guerra europea va ésser atribuïda per molts a efecte del pas de la terra per la cua del cometa de Halley aparegut en els temps que precediren a aquella gran tragèdia.

Un cop més la gent supersticiosa i temorenc fa presagis i mals averanys prenent però de la màxima proximitat que el planeta Març ha assolit aquests darrers dies amb el nostre.

Es per ço que de bell nou cal preguntar-nos: Influeixen els astres en les epidèmies i en les guerres? Es veritable l'existència d'una llei periòdica reguladora de les unes i de les altres?

Anys enrera cap persona culta hauria pogut proposar-se seriosament aquestes qüestions, però avui no poden refusar-se tan de pla com això, sobretot d'en

ça que les observacions fetes pel Dr. Lluís Chalin sobre el cas que ha fet públiques en un estudi no fa gaire inscrit en una revista mèdica de París.

El Dr. Chalin en el seu treball de referència afirma sense reserves que l'aparició de certes malures i epidèmies, té efecte en forma periòdica i amb intervals de quaranta i cinc anys i coincideix amb el màxim i per determinades malalties amb el màxim de l'activitat solar, decissivament influent al seu entendre en les condicions climatològiques i en les resistències orgàniques.

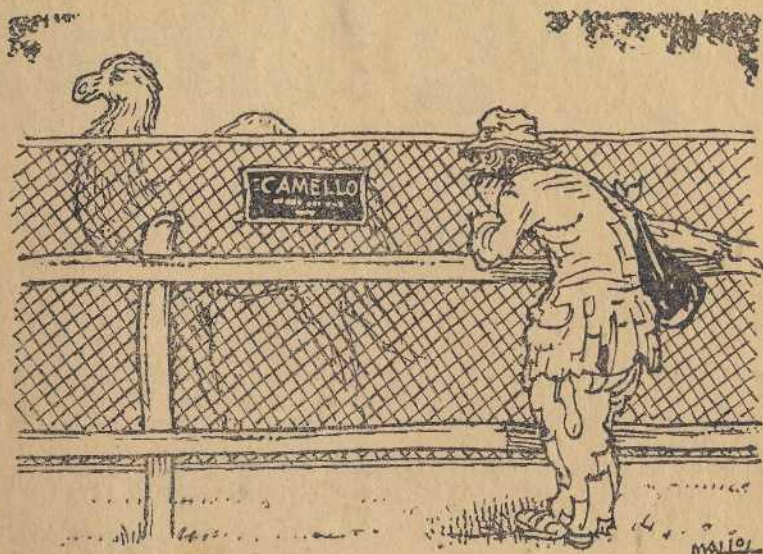
El mateix doctor ha fet comprovacions semblants amb ço que toca al retorn periòdic de les guerres i de les revolucions cada quaranta cinc any per terme mig, corresponents al màxim de les taques solars, i retreu en comprovació de la seva tesi una llarga sèrie de dades històriques.

No és, però, el Dr. Chalin el primer home de ciència que ha atribuït relacions entre els fenòmens astronòmics i determinats fets de naturalesa física o social succeïts al món que habitem. Ens referim a la teoria de Stanley Jevons que coneixent tots els qui han estudiat Economia Política, la qual partint de la observació, realment comprovada, de que les crisis econòmiques de caràcter general es produeixen cada deu anys, per terme mig, les fa dependre també de l'acció de les taques solars que l'astre sol presenta, amb iguals intervals, els efectes primaris de les quals es tradueixen, segons l'esmentat només en una deficiència de producció agrícola que de retop afecta a l'indústria manufacturera, i per tant al comerç i als transports.

Per ço que acabem de dir, no desesperem de poder creure un dia, *del tot científicament*, en l'existència de bruixes, follets i demés fatilleries sols bones per ésser contades a la vora del foc.

ABECÀ

FILOSOFIA

- Aquesta és la bèstia, que diuen que's torna el menjar a la boca quan vol!.. Ai senyor! fins a les qualitats d'una bèstia tinc d'envejar!

Acadèmia Montserrat

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 35

DIBUIX I PINTURA

CLASSES TOT L'ANY

MATÍ :: TARDA :: NIT

Pàgines Festives

Les Memòries d'un condemnat a mort

(Continuació.)

Ajornament de factura. — La brillant defensa. — Escenes de família. — Sol·licitut d'indult. — El plat preferit. — L'indult no ve. — Papers en regla.

8 d'agost. — Avui fa vuit dies que estic rigurosament incomunicat. A mig dematí m'han anunciat la visita del meu advocat defensor.

M'han dit que venia per comunicar-me còpia de la sentència i cobrar la factura d'honoraris.

Li he fet contestat que era fora i que tornés un altre dia.

No és que estigui descontent del meu advocat, al contrari. El seu discurs de defensa va ésser molt eloqüent.

Ara, que com ell no sap que jo sóc innocent, més aviat em perjudicà que altra cosa.

Per demostrar que no mereixia la pena de mort que el fiscal demanava, va dir que encara no s'havia demostrat de què havia mort el difunt, i afirmà amb molta energia que jo l'havia escanyat sense usar cap arma, ni revòlver, ni punyal, ni escopeta, i que, per tant, s'havia de rebaixar del compte el delictes sobre tenència d'armes.

9 d'agost. — Ha tornat l'advocat insistint en parlar-me. M'ha fet llàstima i l'he rebut.

La factura li he «aplaçada» pel trimestre vinent. Com que si Déu vol en aquella data ja s'haurà verificat l'execució, no hauré de pagar, i tot això m'estalviaré. Tot té els seus avantatges.

Els honoraris pugen trescentes vint-i-cinc pessetes. No, no! Malaguanyades! Més m'estimo emprar-les, és a dir, quedar-les a deure amb qualsevol altra cosa.

M'ha dit l'advocat que portava la sol·licitut d'indult perquè la firmés. Perquè era ell no m'hi he negat.

Ha dit que si aquesta sol·licitut fos ben acollida em farien el favor de tancar-me tota la vida amb cadena perpètua. Ja els hi dono.

Es clar que en canvi no em matarien, però si haig d'ésser franc, més m'estimo morir en llibertat i després fer el que em dongui la gana que no pas anar tota la vida a presiri i donar molèstia a tothom, als que t'han de vigilar, etc.

L'advocat m'ha participat que, mercès a les seves gestions, el director de la presó ha donat ordres perquè em pugui visitar la meua família des d'avui mateix.

L'emoció que he experimentat en sentir-ho és molt difícil d'explicar; emoció i al mateix temps, curiositat i impaciència.

Tot el dia he estat ansiós esperant la anunciada visita de la meua família. Com més el temps passava més augmentava la meua impaciència. A cada remor que sentia em pensava que ja eren ells; tot brugit de veus que arribava a la meua cel·la de condemnat a mort em creia que era la veu de la meua família, i, com és natural, em sentia cada vegada més intrigat, més encuriosit, com potser mai no s'ha sentit cap condemnat a mort.

Perquè el cas notable i inexplicable és que jo no en tinc de família; ja fa

molts anys que va morir en Pepet de la Quima que era l'últim cosí que quedava a un amic meu d'infantesa, i des de llavors sóc sol al món.

Per això és que estic tan intrigat; per això la meua curiositat és tan viva. Perquè, per serenitat que es tingui, un hom no pot substraure's de pensar:

«Veïem, quina família em vindrà a veure!»

Que vindran n'estic segur, perquè el director de la presó és una persona molt formal, i el meu advocat ho ha dit ben clar que el director ha donat ordre perquè, «malgrat l'incomunicació, es deixi entrar la meua família».

No haig pas d'insistir, doncs, respecte l'espectació amb què esperava veure la meua família arribar, entrar, abraçar-nos, com és costum en aques cassos, i plorar una mica.

Però la família no arribava.

Veient que trigaven tant, la meua inquietud anava en augment.

«Potser han revocat l'ordre — pensava. — Potser han pres mal venint o qui sap si algun d'ells s'haurà posat malalt del disgust...»

Ells?... Comprenen la meua emoció? Qui són ells? I quin serà el que s'ha posat malalt?

Ah, si no hagués estat condemnat a mort, només que no m'hagués trobat tan tancat, amb quin afany hauria sortit d'allí per córrer a assabentar-me del motiu de la tardança d'aquella família meua!

10 d'agost. — Tot ha quedat en el més pregon dels misteris. Ni la meua família ha vingut a visitar-me, ni he pogut saber qui era la meua família, ni si hi havia malalts, ni res!

Quina desgràcia per un home, veure's tancat a la presó com un pres!

I això rau encara. El que em contraria més és pensar que m'han de matar. Perquè, en realitat, una condemna a mort no m'afectaria gens ni mica si no fos que mai en tenen prou i que darrera de la condemna encara et porten al pal.

Només em tranquil·litza una cosa. Avui m'ha dit l'ordenança que em porti el dinar, que quan s'està en capella donen tot el que hom demana.

Això està molt ben pensat, encara que més valdria que no et donessin tant i et deixessin anar.

Estic molt preocupat, d'ençà que he sapigut això, pensant què demanaré.

Sempre he tingut molta afició als peus de porc gratinats, però no em proven gaire. Sempre que n'he menjat m'han fet mal i això no em convé, perquè si la nit de la meua execució em trobés malament em quedaria sense saber si és de l'emoció natural d'un acte així o de la difícil digestió dels peus de porc.

11 d'agost. — Acaben de comunicar-me que el meu indult no ve. Això vol dir que no m'enviaran a presó. Ja tenim la primera part guanyada. Ara només falta que no em facin anar al pal. Potser si els expliqués que la meua acusació s'apoya solament en el vers famós de la famosa tragèdia que ja vaig anomenar un d'aquests últims dies, però no em creurien.

Ara ja no hi sóc a temps. Vaig voler tenir consideracions a l'un i a l'altre i ara jo pago (i això que no és el meu costum) els plats trencats.

Però, que no es creguin que m'han d'espantar, no! Ells em podran matar tant com em vulguin, però d'aquesta me'n recordaré tota la vida!

Morir, al fi i al cap, què és? No en moren cada dia? Doncs per què no puc jo morir també cada dia com els altres?

Vull fer el cor fort i ho aconseguiré. Mai no he tingut por de res ni de ningú, i el que vull advertir és que el butxi procuri no fer-me pujar la mosca al nas perquè amb un bolet li faré donar tres giravolts si m'empipa massa.

12 d'agost. — Estic resignat a tot. Ja he preparat els meus papers i he tret la cédula nova. Ja poden venir quan vulguin.

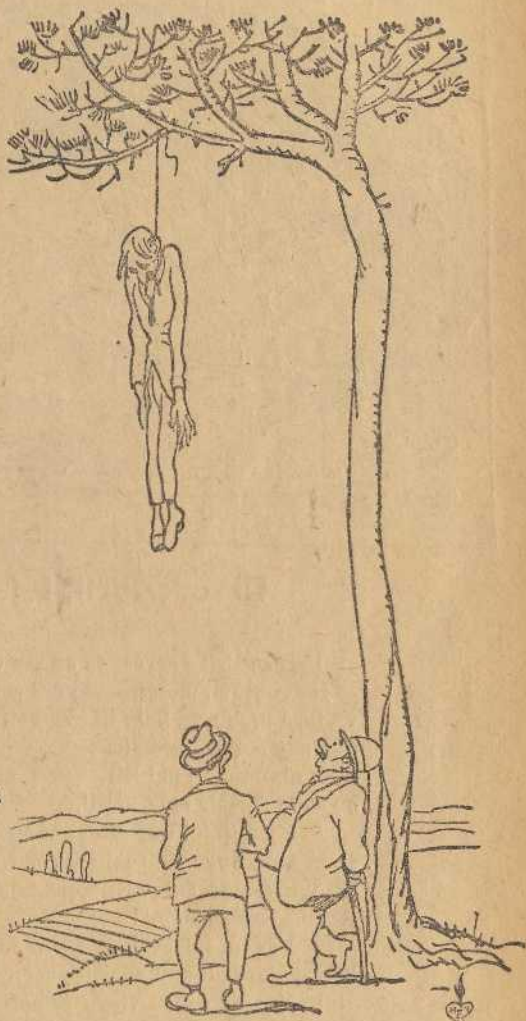
JIM

XX

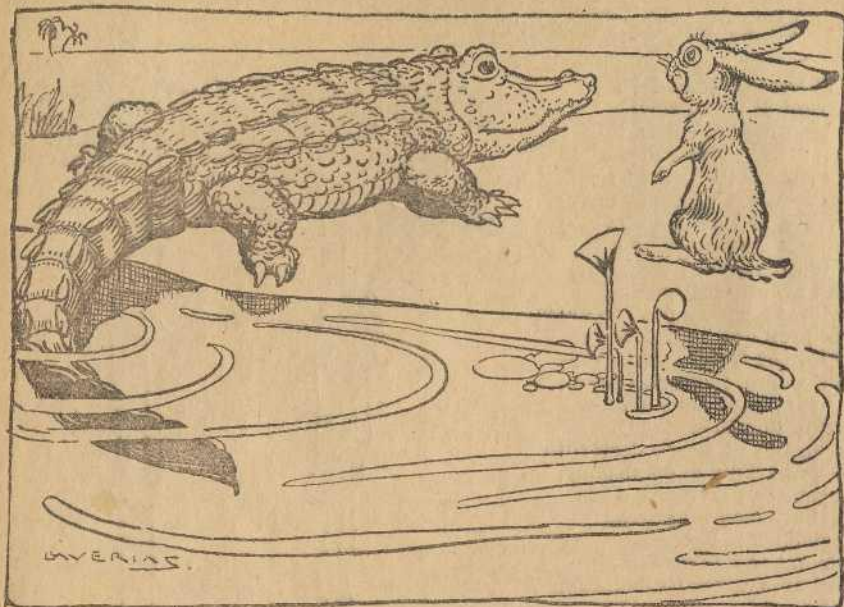
El suplement d'EN PATUFET corresponent al present número publica el 3 fullotó de la tercera part de l'interessant novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres: LISETA DE CONSTANS O LES ASTUCIES D'EN FIDEL DELFI. Amb aquest suplement es regala el conte complet «Les mosses no serveixen per res» per En Jordi Catalá

El camp de l'honor

El baró de Racadura
 entrant al palau reial
 es topà amb el comte Nasi
 i un ull de poll li xafà.
 El comte Nasi, traient-se
 de l'esquerra el guant ferrat
 li creuà al baró la galta
 deixant-li de color blau.
 — Insolent, féu Racadura,
 això així no pot quedar!
 — Oh, no passeu pas cap ànsia
 que prou que se us inflarà.
 — Jo, per traidó, us desafio.
 — Accepto, i anem al camp.
 I, proveïts de llurs armes
 surten fora la ciutat
 en un lloc on no els destorbin
 els transeünts ni els urbans.
 El comte es treu una serra
 i el baró tren un xarrac
 i comença la batussa
 provant-se de travessar
 els ferrenys vestits de llaina
 que ressonen com tam-tams.
 Els vilatans que ho escolten
 no saben si cauen llamps,
 si passa el tranvia d'Horta
 o bé si és el dijous Sant
 i s'entreté la canalla
 matant jueus amb xarrac.
 Surt el Rei Perico a veure-ho
 i per fer-los deturar
 els llença pel cap el ceptre
 i queden muts de l'esglai.
 — Què us passa, nobles?, demanà
 el monarca enfurismat.
 — Jo no hi era, li contesta
 el baró tot tremolant.
 — Ell ha començat!, fa el comte.
 — Oi que no! No el cregueu pas!
 — Acabem!, fa el Rei Perico
 ambdós sereu castigats.
 Racadura, *de rodillas!*
 i en Nasi sense dinar!
 Així apendren a fer pinyes
 i a esvalotar el veïnat!

— Veu a mí si em penjaven no m'a-
 gradaria que em pengessin tan alt per-
 què pateixo molt de rodaments de cap

El cocodril i la llebra

Un cocodril xacrós, ja en ses vellúries,
— car contava molt més de dos centúries, —
va topà amb una llebra enxerrairada
que anà a fer migdiada
a un aigua-moll del Nil
on solia dormir el cocodril.

— Hola, jaio! que feu aquí estirat?
Hom diria que esteu mig capolat...
Sempre ficat a l'aigua... Tocason!
Aneu a córrer món!

— Vés tu, i deixa'm estar... Jo ja visc bé
becainejant en aquest dolç racê.

— Ves quin gust viure sempre al mateix punt
o bé anant riu avall o riu amunt...
Què apreneu de la terra, què sabeu,
sempre boca terrosa? No veieu

que de tenir la panxa estenallada
 no t'escates ni res, mig-esmolada?
 Jo si que soc feliç per plans i monts,
 vivint entre emocions
 de goig i de perill, tan vibradores,
 que en l'espai d'un segon visc milers d'hores!
 Tan divers és el món, tanta bellesa
 té la naturalesa,
 que no comprenges la vostra solitud
 ni l'encís que hi trobeu en la quietut...

— Veuràs, marreca amiga: anem a pams:
 en primer lloc, jo no puc córrer els camps
 tal com els corres tu... Tu, trobant verd
 que et deixi el pap omplert
 ja pots dir que ho tens tot. En canvi, a mi,
 si em treus de l'humitat, ja pots ben dir
 que em condemnes a mort... Les cames meves
 no són per fer cami...

— Manies teves!
 Corrent s'enfortirien... Mira'm jo
 quin nervi i quin garró!
 — Si, sí, llebra... Mes no em facis palpar
 que em faràs venir gana de dinar...
 No siguis imprudent
 que jo tinc un dentat molt impacient...
 i ara parlem d'amic... Au, girem full:
 tornem al teu orgull...
 Ja has acabat de dir? Doncs, ve't aquí
 que em toca parlar a mi.
 A veure: quants anys tens?

— Només set... i les dents...
 — Bé, no, gràcies, no! Set anys has dit?
 Prepara't el taüt... De què han servit
 les teves correries
 si tens comptats, amiga llebra, els dies?
 Has viscut molt depressa i amb afanys
 i t'has gastat. Tu tens set anys de vida;
 jo, doscents cinquanta anys...
 que hi vas guanyant amb tan sabè, aixericada?
 També t'has de morir... Te'm menjaré
 (ja veuràs: tant ner tant!)

i dins de mí, ta ciència guardaré..
 i m'aniré il·lustrant!
 Sabré per tu i per mí...

I el cocodril,
 cuetejant les aigües del vell Nil,
 va queixalar la llebra, begué un glop,
 i caminant amb turpitut de pop
 va dà, amb la panxa plena.
 per fer la digestió, un tomb per l'arena.
 I també es va morir.

Aquesta feta, amics, només vol dir
 que als temps moderns es viu massa depressa
 i que a la mort, no cal donar-li pressa,
 que bé prou que vindrà. La Segadora
 s'emporta al ruc i al savi quan és hora...
 Per altra part, veieu que són, només
 les bèsties totxes les que vinen més.
 Preferiu, així i tot, la llebra humil
 al viure sense ideals del cocodril.

CLOVIS EIMERIC

El Comonautilus

IMAGINEU-VOS una mena de bocoi allargassat o bé un cigar havà escapat d'ambdues puntes, d'un tanyany com un automòbil gros, i amb una cúpula al damunt com la torratxa d'un submari. Doncs això era el Comonautilus, aparell per volar per l'infinit, inventat per Don Angel Colom Aguilar, habitant al carrer de les Mosques, n.º 16, terrat.

Jo, la veritat, sóc molt valent, però en ficar-me dins aquella mena de sarcòfag sentia certes pecigolles amunt i avall de l'os bertran, preveient els treballs que passariem. Don Angel Colom no estava molt tranquil, i mentre jo tafanejava l'aparell vaig veure que s'entretenia escrivint son testament en un paper sellat de deu cèntims, lo qual em féu sospitar que no deixava pas gran cosa.

Dins l'aparell hi havia dos seients llargs i encoixinats per seure i jeure, un reguitzell de botons i manetes i un motor que no vaig poder esbrinar si era de gasolina o de carbó de pedra.

Ademés alguns rellotges i quadrants i un telèfon sense fils ni betes. Però el que jo cercava no apareixia. Per fi em vaig decidir a preguntar-ho al senyor Colom.

— Dispensi, un moment! — vaig dir-li.

— Ja va! «Dejo a mi suegra una peseta diària cada mes...» Què em deia?

— Voldria indicar-me on és la teca?

— La biblioteca? Dessota el seient.

— No, home! La teca sense *biblio!*

— La Pinacoteca?

— Res de pinyacs! La menjoteca, home!

— Ah, vol dir els productes destinats al tub digestiu!

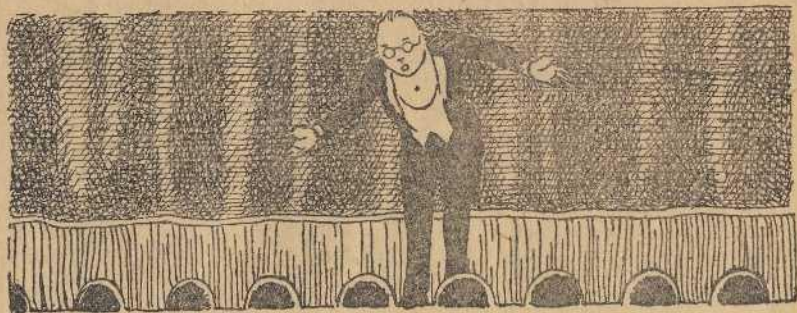
— Això mateix!

— Són en el caixó de la dreta.

Vaig examinar el caixó, però no hi havia més que una mena de pildores i pastilletes.

— Ep, mestre! Jo vull pollastre! — vaig exclamar en veure aquell pervindre culinari. — No estic pas malalt!

— Hi haurà pollastre — féu Don An-

Respectable públic: Queda sospès el concert, perquè el Sr. Paderewski es nega a tocar amb el piano d'aquest local perquè no és WERNER ja que únicament els pianos d'aquesta casa són els que poden fer lluir a un concertista.

WERNER, S. A. Ronda Universitat, 31

gel Colom amb assegurança, i jo, maliciat de sa paraula, vaig prometre'm que si no me'n dava menjaria Colom o almenys cabell d'Angel.

Aquest acabà son testament, el donà a la portera i enfilant-se al aparell, va tancar la porta.

Era ja fosc i Març es veia pels vidres de la cúpula com una brasa de foc.

— Anem? — féu en Colom.

— Amén! — vaig dir jo resignat.

Va rodar una maneta, apretà un botó, dos, tres, es senti un soroll de peixateria revolucionada i el Cosmonautilus deixà el terrat, atronant l'espai amb sos espatecs.

— Sempre fa aquest soroll? — vaig demanar cridant.

— Es perfectament silenciós. Això són uns corre-cames que he lligat des-sota perquè el soroll fa sportman.

— Ah ja! Vostè fa com aquells que duen un cartró a la roda de la bicicleta!

— Sí, senyor. Ademés l'estreno del Cosmonautilus s'havia de celebrar d'alguna manera.

— Sí, jo també sóc partidari del soroll per celebrar les coses, però les explosions que prefereixo són les del xampany.

— El de Rheims?

— Tot n'és de raïms si no és falsificat.

El senyor Colom regirà per sota el caixó de les pastillettes i en tragué dues de color de vi ranci, i donant-me'n una digué:

— Xampany condensat!

Efectivament, en posar-me la pastilla a la boca va fer pum! i tragué escuma. Al cap de poca estona el Cosmonautilus anava fent essos i tots els astres donaven voltes entorn nostre. El xampany condensat era llegítim.

El senyor Colom i jo ens vàrem despertar al cap d'algunes hores. L'aparell ja no anava a la vela, però seguia navegant per l'espai. El senyor Colom agafà una ullera i sortí a la finestra a veure el paisatge. Jo el vaig seguir.

Per la dreta venia a tota pressa una mena de formatge de bola que semblava voler tirar-se's al damunt.

— Ep, senyor Colom! Miri que toparrem amb aquesta pilota.

— No és pas pilota, és un astre.

— Vol dir que no serà un desastre?

— No sigui sapastre!

— Diastre!

Va rodar una maneta, es senti un soroll de greixonera esquarterada i de la punta del Cosmonautilus en sortí un raig de llum com un llampec que anà a topar contra l'astre.

Pel cel brillaren milers d'estrelles i el pobre bòlid fou reduït a miques, mentre el Cosmonautilus victoriós continuava el seu camí.

— Celebrem-ho, senyor Colom?

— Ca, home! El xampany va car!

— Doncs almenys, cinc de la dolça!

— No, senyor. Ens acostem a la lluna i cal que estiguem serens i vigilans.

— Així serem vigilants i serenos!

La lluna es veia ja molt grossa, ens feia l'ullet i badava una boca com un stadium.

— Defurem-nos-hi una estona, senyor Colom — vaig dir-li. — Voldria veure com són els llunàtics.

— Es que no hi ha atmosfera.

— Bé, home, així no hi haurà corrents d'aire.

— Però tampoc respirarem.

— Ja hi estem fets, home. A Barcelona tampoc ens deixen respirar entre uns i altres.

— Ens ofegarem!

— Jo he estat a l'Himalaia!

— Anem, doncs, baixem a la lluna.

L'aparell començà de davallar i a poca estona s'aturava al fons d'un circ llunàtic. Vaig mirar per la finestra, i veient que a terra es bellugava alguna cosa, em vaig decidir a obrir i sortir al defora.

Lo que es bellugava a terra eren unes coses com rovellons que en acostar-nos-hi varen fugir a empentes i rodolant.

— Quina mà de bolets! I deien que

la lluna no era habitada! — féu el senyor Colom.

— Però són bolets que fugen!

— No fugen, no! — exclamà el senyor Colom. — Mireu com es reunixen i ens volten!

En efecte, s'havia format un gros exercit de bolets que avançava per tots costats, amenaçador i imponent.

— Ai que rebrem! — vaig fer jo amb veu tremolosa.

— Què rebrem?

— Bolets!

— No hi ha por — féu el senyor Colom; — vaig a fer-hi les paus. — I dirigint-se a l'exercit de bolets llunàtics que seguia avançant, els demanà amb veu ferma:

— Què volets?

Però els al·ludits seguien avançant. Llavors jo agafant al senyor Colom pel faldó del gec vaig endur-me'l cap al Cosmonautius, cridant:

— Fugim! Hem d'evitar que ens toquin!

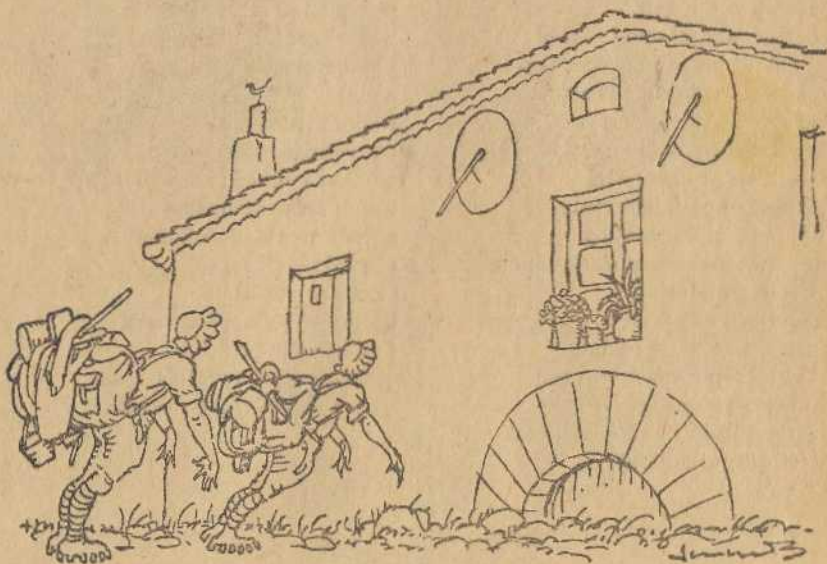
— Per què? — féu el senyor Colom.

— Perquè fórem tocats del bolet!

Anàvem ja a pujar a l'aparell quan de sobte... he perdut la memòria i m'hauré d'estar una setmana recordant com acabà l'aventura dels bolets.

Si la trobeu lluna, penseu que són bolets a la lluna.

GUILLEM D'OLORÓ

— Mira tu, una casa amb dos rellotges de sol. Per què deu ésser?

— Per si un dels dos es para!

Pel·lícula de la setmana

Per les notícies que es reben d'Austràlia i de Canadà, de Tokio i de Calcuta, de Londres i Sant Cugat, sembla que les resultàncies dels exàmens practicats en distints observatoris dels països esmentats, sobre el com, el què i el contra del que hi ha al planeta Març, no han sigut tan positives com semblava d'esperar. Els astrònoms, a la una, mateix els professionals que operen amb telescopis i ulleres de llarg alcanç, que els *amateurs* que sols tenen per tota equatorial uns binocles de teatre o un tros de vidre fumats, tot el més que ens asseguruen és que es pot assegurar que no és segur que el planeta de fet estigui habitat,

en que no pugui afirmar-se tampoc de no estar-ho pas. No manca, però, qui opini, que pot ésser que els marcians al veure's tantes ulleres apuntades d'ací baix, tement l'intervencionisme dels planetarriis terrals, vers el contrari hemisferi s'han apressat a emigrar amb tal de no descobrir-se, poc ni gens afalagats per la trista perspectiva que ens pogués passar pels cap d'anar a civilitzar-los segons els costums humans, el qual significaria pagar per utilitats, timbre, cèdula, *plus-valia* i arbitri d'inquilinat, i tot el qual, no hi ha dubte, que se ho poden ben passar.

Nyic

— Noi, si continues aixís acabaràs per fer malbé tota la meua fortuna.
 — No tingui por; jo li prometo que en morir-me encara deixaré una bona
 deixa als establiments benèfics.

I va continuar la seva disbauxa.

I va morir deixant la família a lami-
 sèria.

Sense altre recurs que ficar les filles del desventurat a l'Hospici. No obstant,
 havia complert la seva paraula de fer una bona deixa als establiments benèfics.

L'ull clínic

Es conta d'en Letamendi, però Déu sap si totes les historietes del poble han passat, o són només un acudit graciós que corre món. Jo us podria dir que moltes de les historietes que he contat no són barcelonines, sinó de totes les nacions del món. No fa pas molt, a França es publicava un llibre on hi eren moltes de les facècies que jo us contat, i les publicacions humorístiques angleses i alemanyes en recullen quilsap-les!

Anant al fet d'en Letamendi, sembla que un dia fent el reconeixement de malalts amb els seus alumnes, en trobà un al qui féu ensenyar la llengua.

— Malament, molt malament — va fer en Letamendi dirigint-se severament al malalt. — Jo li vaig dir ahir que no tastés res en absolut. I vostè ha menjat.

El malalt protestà, però el metge in-

sistí, i per fi el malalt confessà que havia menjat un poc de pa.

Els alumnes restaren meravellats del descobriment d'en Letamendi i li presguntaren com havia endevinat que el malalt havia menjat:

— Cal ésser bon observador prop dels malalts; jo, en aixecar els llençols, he vist unes molles de pa, i aquí teniu per què he pogut descobrir que el malalt havia contravingut les meves ordres.

La lliçó varen recordar-la els alumnes, i un més que els altres. Aquest, essent ja metge, anà a visitar un malalt, i observant que contra la seva convicció, el malalt s'havia enfebrat, regirà el llit i hi descobrí uns brins de palla.

— Vostè ha trencat la dicta que jo li havia recomanat, senyor meu! Vostè ha menjat!

— Li juro que no!

— No juri en fals! A un metge com jo no se l'enganya!

— Li puc assegurar que no he menjat res, res, res!

— Si, senyor, que ha menjat! Veu?

— I li mostrà una brinça de palla victoriosament. — Vostè ha menjat palla!

— Senyor doctor, s'enganya! Es dels transportins que n'hi varen afegir perquè ja feian basseta!

I el nou metge mai més volgué tenir ull clínic.

La claror

La senyora Pepeta no era un model de condícia; ella sabia el que passava pel veïnat, i el que és més estrany! el que no passava. Ella feia una confitura de tomàtec que semblava un arrop. Ella preparava una aigua per a tenyir els cabells que els tornava negres com una móra... madura. L'únic que no feia era netejar la casa amb la freqüència necessària. Pel demés, una dispesera model.

El senyor Caragina volia llogar-li una habitació; era una habitació alegre, que donava al carrer, i és clar, que es tocava amb la casa del davant. Al carrer de la Seca, o al dels Ases, o al de Mirallers... Només sé que era estret. Però era el que ell deia a la senyora Pepeta:

— L'habitació és bonica; m'està bé. El preu i tot... Però aquest balcó sense persianes... Es veurà tot el que faci, si em rento, si no em rento, si vaig en calçotets, si corro en samarreta...

— Fugí! I ara! Tingui les portes tancades i prou... Qui vol que el vegi darrera els vidres?

— Ah! Són glaçats...

— No, senyor, no. No són més que bruts...

Més de l'estómac

A casa el metge nou, el senyor Pernils:

— De manera que vostè em recomana aquests pòlvors per la meua ventresca?

— Sí, senyor. I vingui'm a contar desseguida el resultat que li donen, sap? Hi tinc un gros interès...

— Ah, ja! Algun invent... I vostè vol llançar-lo a la publicitat, omplir-se de glòria, agafar nom...

— No, senyor... Es que jo també estic malament de l'estómac i vull veure si el remei va bé!

El mestre d'estudi

Sovint es moteja al mestres d'homes ignorants, més encara als mestres de poble. Ningú no's fa càrrec de l'immensa quantitat de bon desig i d'esforç que suposa l'educar al noi rural, sempre mal preparat per treure'n profit de l'escola. Jo admiro al mestre rural i recordo la següent dita d'un, que proba que hi havia en ell pasta de Sèneca.

Un xicot de l'escola, va signar-li en una cantonada, al mestre, la paret plena de rètols fets amb llapiç, inscripcions poca-soltes sempre, quao no són grolleres i porques.

De cop, el noi va treure's un llapiç i anà per escriure-hi també,

— I ara! Què vas a fer?

— Vaig a blasmar amb un rètol virulent al enmascaradors de parets!

— Detura't, fill, que no faries més que afegir una mascara més a la paret... Co no vol més que calç.

CLOVIS EIMERIO

ninots · i · coloraines

La Sagrada Família

L'obra de la Sagrada Família creix; tal com les coses que han de durar molts anys, molts centenars d'anys, l'obra de la Sagrada Família creix poc a poc; potser creix massa poc a poc. Els catalans potser la tenim un xic massa abandonada l'obra de la Sagrada Família. Ens hi fem veure molt amb aquest temple, l'ensenyem a tots els forasters, quan l'anem a veure ens hi encantem, remarquem la pedra nova que hi veiem posada d'ençà de la

darrera visita, admirem la nova escultura que hi ha sigut posada, comentem l'alçada i la robustesa dels campanars, parlem de les campanes

tubulars que hi aniran, del teclat d'orgue que hi haurà per a tocar-les... però no hi donem cap ajut a l'obra de fer aquest gran temple.

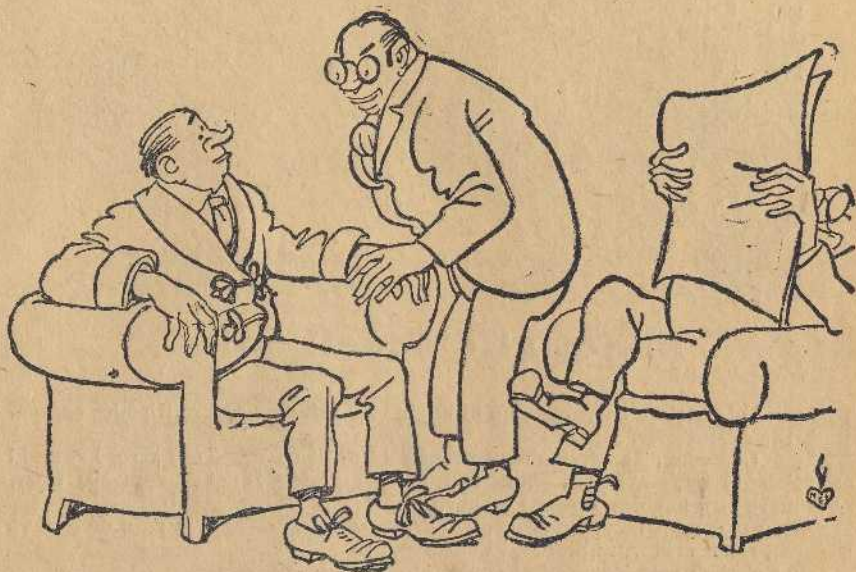
Ara mateix acaben de posar a la portalada del Naixement, on hi ha tots els passos de la vida de Jesús Infant, el grup de la Degollació dels Sants Innocents, que farà *pendant* amb el de la Fugida a Egipte en el portalet de Sant Josep.

El grup és interessant pel seu verisme: representa un dels soldats d'Herodes disposant-se a occir un dels infants innocents amb el glavi que té a la mà dreta, mentre la mare s'hi acosta de genolls demanant clemència i a l'ensens li agafa el braç per a privar-li l'acció. Als peus del soldat dos altres infants han pagat ja amb la llur vida l'orgullosa gelosia del rei Herodes.

De fer aqueixes coses tan belles en fan pagar diners, és clar, i com que la gent no en dona per al temple de la Sagrada Família, se'ls estima més per altres coses, les obres van tan poc a poc. La pedra sola d'aquest grup escultòric, és a dir, lo material, lo que ha de valer menys, ha costat 2.353.336 pessetes. I amb aquesta dada, poden calcular els diners que calen per a fer tota la iglesia.

Em sembla que l'hauriem d'estimar més aquesta obra, anar-la a veure tot sovint, i, cada mes, fer-hi una caritat: per modesta que sigui no ens hem d'estar de fer-la, car moltes gotes fan un ciri i molts centímetes arriben a fer pessetes i duros i centenars i milers de duros, que prou es necessiten.

T. U. B.

- Tinc el noi a Alemanya que estudia la pintura?
 - I què, treballa molt?
 - Home em sembla que deu pintar molts quadros, perquè cada dia demana que li enviï més marcs.

Demaneu una pastilla
gratuita de sabó d'ametlles

OROCREMA

i l'adoptareu per sempre

De venda en totes les perfumeries

El somni d'aquell noieta

En tot el barri de barraques no hi havia cap criatura que se li podés comparar al Mussolet.

Cap com ell sabia portar amb més dignitat un mitjó al garró. I si no hi duia l'altre i tot, no era per culpa d'ell, perquè quan s'és pobre com ells eren, no sempre es tenen dos mitjons a l'hora.

Ningú, tampoc no sabia passar-se llargues estones assegut davant de la seva barraca, sense cridar, ni plorar, ni barallar-se.

Per això s'havia guanyat el bonic sobrenom de Mussolet.

Es veritat que quan les donava per fixar els ulls en direcció a més enllà del barri, en tenia tot l'aire d'un mussol de niu.

Solament que els mussols no pensen, i ell pensava; i no pensava solament amb el cap no, també pensava amb el pit, i així com els pensaments del cap no se'ls sentia, els del pit sí... Mireu si se'ls sentia que de vegades li feien venir ganes de plorar...

I era una cosa ben curiosa la que passava amb els altres xicots de les barraques. Mai no l'anaven a buscar per jugar amb ells. No sabien ben bé perquè ho feien però tenien la sensació de l'ineptitud del Mussolet per tota mena de jocs turbulents.

Si alguna vegada l'havien convidat a futbol, ja es sabia que el primer gol el feia en el propi portal. Si jugava a ratlla, feia caixa o bé anava cap per terra.

Per això ja no li deien mai per jugar...

En canvi, quan hi havia una jugada indecisa o que el joc suscitava raons i baralles, tots acudien al Mussolet perquè ell resolgués qui tenia raó; i gairebé mai no es protestava del seu judici.

El Mussolet tenia pare i mare; es a dir, gairebé no tenia ni pare ni mare.

El pare era un home que només anava a la barraca quan se li acabaven els diners o el tabac. Tenia la veu regallosa i la mirada incerta, i si la mare no li donava el que ell demanava, o de vegades, si no trobava vi al prestatge de la cuina, cridava com un foll, i els ulls se li encenien, i si no li donaven aviat el que demanava, pegava a la mare tan fort com podia.

El Mussolet, des del pedris de la porta el sentia cridar i pegar, i llavors, pel

calor que fes, trobava que li entrava un fred entre la pell i la carn, i la cara li perdia color i es posava a tremolar, que feia pietat.

Si el pare se n'anava aviat, el Mussolet el mirava marxar i quan ja no el podia veure, entrava a la barraca, i si la mare encara plorava, se li abraçava ben bé al coll i la besava.

Era les úniques estones que es donava compte que tenia mare; perquè fora d'aquests moments que el plorar la privava de feinejar, mai, mai no podia estar per ell.

De bon matí se n'anava a la fàbrica, al ciment, com en deien les dones de per allí, a cusir sacs foradats; i quan als volts de migdia, tornava a la barraca, amb els cabells i la cara i la roba de color de ciment, vinga córrer a encendre foc i coure el que podia per si l'home arribava...

**

La barriada de barraques havia brotat com per art d'encantament en uns camps de més enllà del suburbi, i ja s'anaven enfilant cap un turonet, perquè el pla acabava la terra «edificable».

A l'altra banda del turó hi havia un jolín indret, tot ple de torres i jardins, i pinedes, i era una notà remarcable veure les barraques traient el nas pel cim del turó per tafanejar el barri senyorivol, com un vol de xicots de carrer badoquejant en la tanca d'una casa de senyors.

Un dia, un dels xicots de les barraques va donar la veu que un gran espectacle es preparaba no gaire lluny d'allí.

Tots varen seguir-lo, el Mussolet i tot i varen poder veure en un camp proper, un d'aquells camps que separaven el barri de torres del turó, un nen de senyors intentant fer volar un estel d'aquells que tenen la forma d'un biplà.

De primer, la més gran espectació era reflexada en tots els rostres: Una espectació en la que hi havia admiració i curiositat.

Tots, fins els més turbulents no haurien gosat moure un peu esperant veure alçar-se aquell estel. L'espectacle s'ho valia, i a canvi de la mercè de proporcionar-els-hi aquell divertiment tots es miraven aquell nen amb una mena d'admiració i amb un cert respecte.

Però això no havia de durar pas molta estona. Per molt que el nen s'escarrassés, l'estel no volava. Tot lo més que feia era enlairar-se un parell de metres de terra, i tornar a caure.

Aquesta mateixa maniobra repetida unes quantes vegades, se n'emportà aviat l'espectació i l'admiració dels xicots que s'ho miraven.

I, el mateix que passa en la vida amb els homes, totes les admiracions d'un moment varen convertir-se en mofes.

Si no hagués fracassat ningú no li hauria regatejat el respecte. Des del moment que, després de tant bracejar prometent un espectacle, l'espectacle no venia, el públic decebut és sempre implacable.

L'ironia amb que es contenta el públic culte, es converteix en hostilitat en la gent primària.

Els xicots de les barraques varen començar a fer mofa:

— Ep! Ves que no se t'emporti! — li cridava l'un.

— Bufa més fort i s'aixecará! — feia l'altre.

— Vols que t'ajudi? — li cridava un de més agosarat atansant-s'hi.

I veient que el nen de l'estel se'l mirava atemoritzat sense gosar fer cap més provatura, el xicot li va agafar el cordill i començà a donar estrebada per veure si el podia enlairar.

Veient que no, començà a córrer estirant l'estel per donar-li aire. Però no conseguia més que fer-li donar capbussades a risc d'esclafar-lo.

Les socarronerics anaren augmentant i, ara l'un ara l'altre, varen acabar per baixar tots al camp emparant-se de l'estel com si fos cosa pròpia, donant-li cada cop i cada estirada que es sentien cruixir les canyes.

El noiet de l'estel s'ho mirava, enretirat a una banda, sense gosar intervenir, pàl·lid, a punt de plorar.

Però, un moment que amb les corregudes amunt i avall, l'estel s'escaigué passar per la seva vora, conseguí agafar-lo.

Alguns li cediren, però els més enardits en el joc, especialment aquell busca-raons de Giraladó, que tothom temia perquè era el més gran i el més forçut, li va agafar l'estel amb una estrebada per arrencar-li de les mans.

Però el nen l'havia agafat fort i no el deixà anar.

Això a en Giraladó li semblà un afront que es feia a la seva força, i es disposà a repetir l'estrebada, solament que per millor assegurar l'èxit, amenaçà el pobre nen amb una puntada de peu.

— Si no deixes anar te la clavo, mocós! — cridà el ganàpia. — Veniu, nois!

El nen, atemoritzat, amb el pànic pintat en la cara, resistia encara amb 'heroisme del que sap que té raó...

I ja en Giraladó anava a engegar-li la cossa, quan el Mussolet que havia estat presenciant silenciosament aquella escena acudí ràpidament, i interposant-se entre els dos contendents, de cara a en Giraladó, li digué:

— Apa, deixa'l estar que l'estel és d'ell!

Per primera vegada succeí que no fou obeïda la seva indicació. Ja era en

Giraldó el que sempre, quan hi havia raons s'ajupia amb més recança a les resolucions del Mussolet. Avui, davant del nen foraster, no havia valgut.

— Et dic que deixis anar-li, repetí, agafant ell l'estel per la banda del nen que n'era l'amo.

— Tu si que has de deixar anar si no vols que et clavi la cossa a tu! — cridà en Giraldó.

Llavors el Mussolet es mirà ben mirat el que així l'amenaçava, i després d'un moment de silenci, li digué amb una gran calma.

— Ja me la pots clavar si vols. Giraldó. Més m'estimo que me la donguis a mi que no que facis mal a aquest noieta que no s'hi pot tornar i al qual massa que ja li heu fet malmetent-li l'estel.

En Giraldó se'l mirà rancunios, com un brau subjectat per les banyes, i deixant anar l'estel s'allunyà.

*
* *

Des de la batussa del camp, l'Ignasi (que aquest era el nom del nen de l'estel) i el Mussolet, varen ésser dos bons amics.

Agraït pel gran servei que li havia fet, l'Ignasi va pregar molt al Mussolet que l'acompanyés a casa seva que li donaria tota una col·lecció de cromos dels asos del futbol.

L'Ignasi el deixà a fora la reixa i entrà. Al cap d'una estona tornava amb la col·lecció de cromos que li havia promès.

El Mussolet des de fora i l'Ignasi des de dintre varen parlar llargament, de bicicletes, escopetes de tir al blanc, trapecis, i de tot el que l'Ignasi tenia per jugar.

Tot això ja li causava una gran admiració, ja al Mussolet, però el que més parat el deixava era el gran nombre de vegades que aquell nen anomenava al seu papà i la seva mamà, sobretot el primer. Si parlava de la bicicleta era «la bicicleta que li va regalar el papà» pel seu sant; si del trapeci, era el seu papà que li donava l'embranchida, si de l'escopeta de tir, era el seu papà el que li havia ensenyat de prendre punteria; i era el seu papà el que encertava més blancs, i sempre a cada mot havia de sortir el seu papà.

— I quan no té tabac també juga amb tu el teu pare? — li preguntà un dia quan ja es tenien més franquesa.

— Sempre en té ell de tabac — li respongué l'Ignasi un xic sorprès d'aquesta pregunta.

Va passar el que havia de pasar. Una de les cambreres va espiar als papàs que l'Ignasi es veia cada dia «amb un xicotot brut i espellifat que feia fàstic».

Es clar, els papàs, varen cridar el nen i el varen renyar molt perquè és feia amb xicotots de carrer amb els quals només s'aprenen que coses dolentes.

I com que li varen conèixer que l'Ignasi no sentia penediment ni tenia propòsit d'esmena, la mamà va amenaçar que si tornava a veure aquell xicot allí el faria empaitar pel jardiner.

Llavors l'Ignasi va confessar la veritat. Si no ho havia fet abans era perquè mirava si podia passar-se de descobrir que havia anat al camp a fer volar l'estel d'amagat dels papàs.

L'Ignasi va explicar tan bé el que havia passat, la por que havia tingut quan els veié tots contra d'ell, i sobretot l'actitud valenta i serena del Mussolet

quan s'oferi a rebre la cossa abans que podessin fer mal a ell, que els papàs es varen sentir molt eternits.

— Per què no ho deies abans? A aquest noi li devem un premi — declarà el papà. — Demà, si ve el faràs pujar.

— Si li donarem el premi i després cadascú a casa seva — especificà la mamà

— Això és; una vegada en paus, que no vingui més per aquí, aprecià el pare.

L'endemà, en Mussolet es trobava davant dels papàs de l'Ignàsi i no sabia el que li passava.

— El nostre nen ens ha explicat el que vas fer per ell, i aquí tens això per la paga — va dir-li el papà, al mateix temps que la senyora li mostrava una capsa de bombons fins.

— Ja et pots acostar a prendre-la que és per tu — digné la mamà de l'Ignàsi.

Ell ho va fer i quan es va veure amb la capsa als dits es quedà mirant-se-la sense saber què havia de fer.

— Què no saps què hi ha aquí dintre? Hi ha bombons fins, — féu el papà.

— Xocolata i crocant — especificà la mamà.

La cara del Mussolet no es va moure poc ni molt. Com que no sabia de que li parlaven...

— Que no t'agraden?

— Què preferiries?

El Mussolet no badava boca.

— Veïam, Ignàsi, pregunta-li tu mateix.

El nen no es va fer pregar. Amb la major bona voluntat li preguntà:

— Dignes, Mussolet: Què t'estimaries més? No te'n donguis vergonya que el papà et donarà el que demanis.

Tampoc no contestà. Un moment havia brillat el seu esguard, com si anés a demanar alguna cosa que li fes molta il·lusió, però els seus llavis no arribaren a obrir-se.

El papà, per treure-li la por que no el deixava ésser franc, se l'acostà vora els genolls i posant-li una mà a l'espatlla li digué:

— Veïam, petit, si a mi m'ho voldràs dir: Si ara tu fossis ric; si tinguessis tants diners com volguessis per comprar-te el que et dongués la gana, què et compraries?

El Mussolet clavà els seus ulls rodons en la cara de aquell senyor per veure si l'enganyava, i quan va comprendre que parlava seriosament, quan va donarse compte que anava de debò, que podia demanar el que més li plagués, que li seria donat, es va veure com els seus ulls, s'il·luminaven, com els llavis i els narius li tremolaven, fins que pogué dir:

— El que més m'estimaria?.. El que em compraria si tingués diners és molt tabac, i molt vi...

Però s'interrompé tot seguit en veure la cara que tots posaven. cara de desolació, gairebé d'indignació.

— Tabac i vi a la teva edat, quanta misèria, Déu meu! — exclamà la senyora.

— Oh! No ho voldria pas per a mi! — aclarí ell — M'ho tindria ben guardat

ben guardat i quan el pare entrava a la barraca amb els ulls encesos i la cara fosca, correria a donar-li un paquet i una ampolla, i així mai, mai no pegaria a la mare...

Els seus ulls, a l'evocació del drama de casa seva tornaren a enfosquir-se, pressentint que tanta felicitat no era possible; que mai no podria veure realitzar aquest somni.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

BIBLIOTECA "GENTIL"

Cardenal Casañas, 4. - BARCELONA

CADA PRIMER DE
MES UNA NOVEL·LA

Esgotada en pocs dies la 1ª edició de la deliciosa novel·la d'en Folch i Torres

PER QUE FUGES DE MI?...

S'ha posat a posat a la venda la 2ª edició

Obres publicades per la "Biblioteca Gentil"

- I QUAN FLORIRAN ELS AMETLLERS, il·lustracions de Passos. (4.ª edic)^{*}
- II EL CAMI DE LA FELICITAT, il·lustracions de J. Junceda (4.ª edició).
- III COM LA ROSADA, il·lustracions de J. Junceda. (4.ª edició)^{*}
- IV LA DOLÇA MELODIA (4.ª edició)

Totes aquestes obres són inèdites d'en Josep M.ª Folch i Torres.

El dia primer d'octubre

UNA LLAGRIMA

per J. M. Folch i Torres

En totes les llibreries de Catalunya

Preu: UNA pesseta

.....

Violet aquesta setmana publica el bonic conte d'en Jordi Català Història quasi tràgica amb dibuixos d'en Cornet.

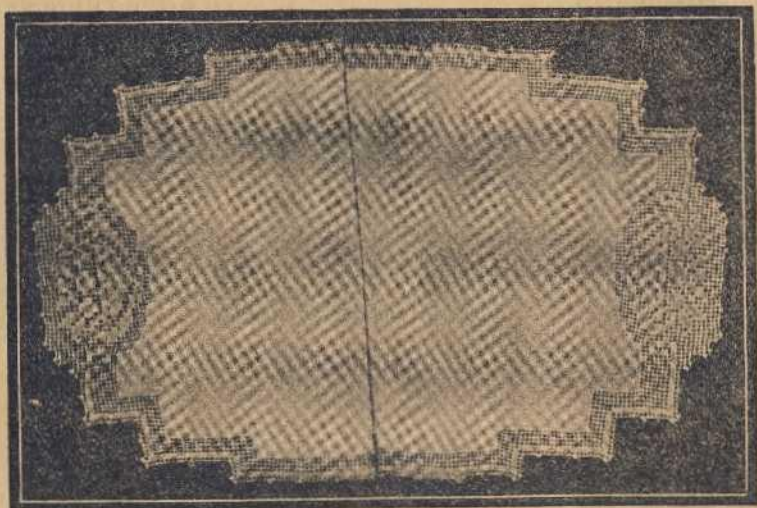
Camí de taula

Molts camins de taula s'han fet, emperò tan originals com aquests, pocs.

Aquests és original perquè està combinat amb ganxet i d'aquest se'n treu

un partit magnífic. Està perfectament imitat a la malla, i aquestes fruïteres carregades de flors i fruites escauen molt en robes a propòsit per taula.

Per poder fer-se més carrec del dibuix hi ha aquesta ampliació en la que

facilment poden comptar-se les malles.

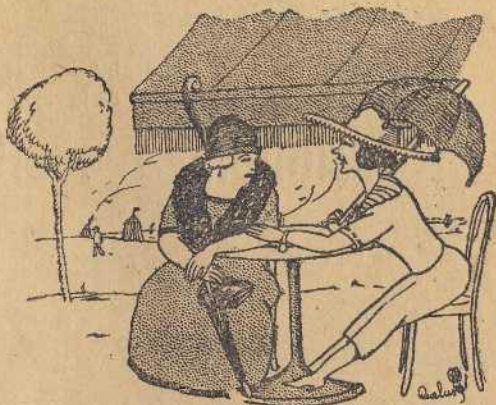
Les malles tupides o brodades són a base de pilans i perquè ressalti el dibuix, les malles tenen d'ésser bastant clares. La millor mida es la de cinc punts de cadeneta i un pilà tirant dos vegades fil.

En aquest camí de taula no hi ha altre adorno que la punta, però això no vol dir que en aquests quadrats que forma la punta no s'hi pugui brodar a la tela una branqueta molt fina o rotllanes a l'anglesa.

Rosa

Ben net!

El botiguer estrenava un aparador molt gran del qual lo més bonic era el gros cristall bisellat que li havien fet a mida i costava un dineral. Quan fou col·locat el vidre estava força tacat de màstic i de pintura i per fer-lo netejar envià a cercar un home dels que fan aquest treball el qual s'enfilà en sa escala i començà de fregar mentre el botiguer sortia per fe una feina important. En tornar trobà que l'home la feina havia acabat i amb admiració va dir-li: — Quina llestesa, caram! I que bé heu rentat el vidre! No s'hi veu cap taca, cap, ni una brossa ni una ratlla! Teniu: dos rals per fumar a més del que val la feina. El fregador mig torbat diu: — M'alegro que li agradi el meu treball: I està clar que m'agrada, respon l'altre si tan ben net l'heu deixat

— Cregui m'agrada; Es un xicot d'un per-vindre: Es honrat, treballador, intel·ligent...

— Qui t'ho ha dit tot això?

— Ell mateix.

que no sembla haver-hi vidre
i fa el fregador guellant;
— La veritat sigui dita,
de vidre no n'hi ha pas
car mentre vostè era fora
jo i l'escala, l'hem trencat!

JOB

El rellotge "Election"

Es hora exacta
Amb un rellotge "ELECTION"
podeu arribar a lloc puntualment
i sense fadigar-vos puix teniu la
seguretat absoluta de portar hora
exacta.

Amics llegidors:

Voleu un llibre atraient, distret, interessant, culte, moral?..
Compreu qualsevol dels volums de la renomnada

Biblioteca "Mon Tresor"

De venda:

Arreu de Catalunya a 1'50 pessetes

ENDEVINA ENDEVINETA

TARJA

PERE TAPÉ FONS

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donguin el nom d'una actriu catalana.

ROSA MIRALT

ROMBE

. Consonant
 . . . Part del cos
 Nom de dona
 Part del cos
 . Vocal

DANÀGRA

ENDEVINALLA

Perquè a l'estiu fa tanta calor?

ANGEL V.

LOGOGRIFF NUMÈRIC

12345678	Nom de dona
5672338	Joc
652328	Nom de dona
58763	Nom d'home
5854	Riu de la Vall d'Aran
563	Cosa dolça
58	Part del cos
7	Consonant

PEPET CUNILLERA RIUS

TARJA

ROSER CASAFLORIT POMIHE

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donguin el nom d'un escriptor català.

ROSA MIRALT

Sol·lucions a l'insertat en el número anterior

A la tarja: *La ventafocs*
 Al logogrif numèric: *Corneta*

A la tarja: *Una vegada era un pastor*

MARES:

Bo és que doneu a la vostra mainada, lectures sanes i patriòtiques, però no deveu descuidar d'alimentar-los abundantament en els primers mesos de vida, prenent el

ROB-VIDA-MIRET

No és més que una orxata del suc de plantes lleteres que pasturen instintivament els mamífers quan tenen necessitat d'alletar.

Durant la gestació: Rob-Vida n.º 1, combat l'albuminúria, dolors i molèsties pròpies de l'estat, desenrotlla i fortifica el nou ésser, tonifica la mare i predisposa per a un final feliç i llet abundant.

En la lactància: Rob-Vida n.º 2, augmenta la quantitat de llet, l'enriqueix en casseïna i mantega, refà la mare de la desnutrició causada per l'alletament.

En farmàcies; Autor, Doctor Miret, Plaça Comercial, número 9, Barcelona.

MARES, tindreu MOLTA LLET

prenent

ROB-VIDA-MIRET

The illustration depicts a woman in a dark dress and apron, standing in a kitchen. She is holding a long-handled spoon and stirring a pan on a stove. To her right, there are two large pots on the stove, one of which is covered with a lid. The word "LARDINA" is written in large, bold, serif capital letters across the middle of the illustration. The entire scene is enclosed within a decorative border consisting of a series of small, repeating diamond shapes.

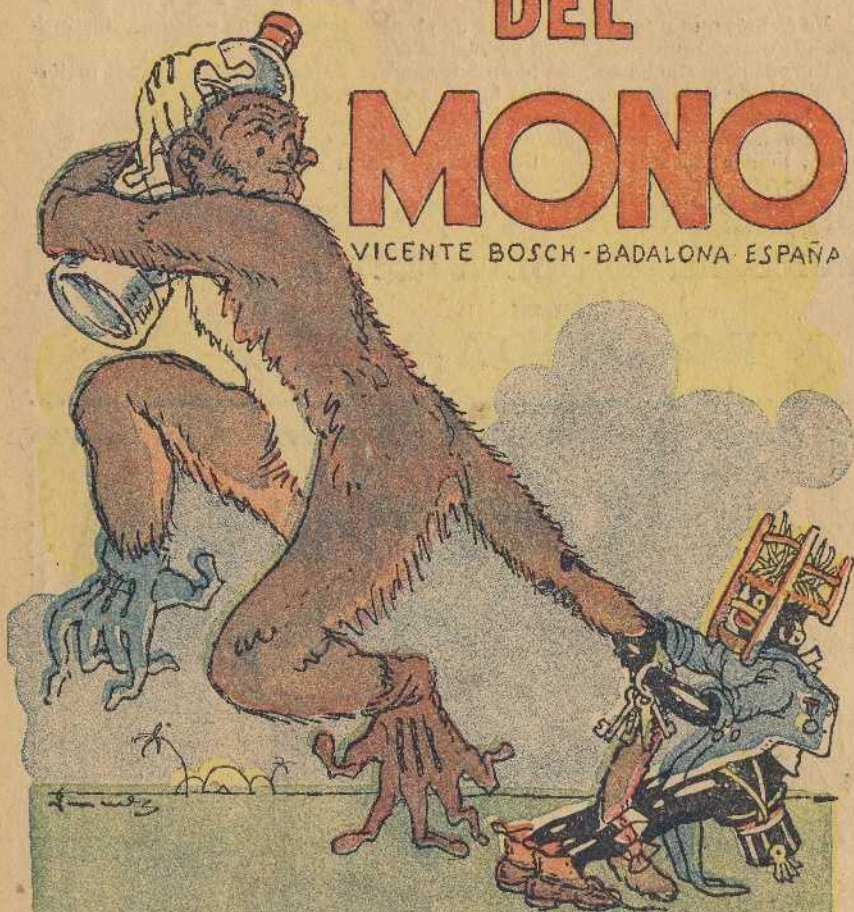
LA MILLOR DE LES
MANTEGUES PER LA CUINA

ANIS

DEL

MONO

VICENTE BOSCH - BADALONA - ESPAÑA

FAMÓS A TOT ARREU